

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

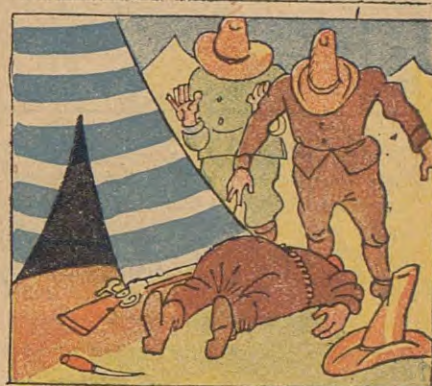
EL BISSONYÉ

Els soldats americans ocupats a les fronteres del Far-West estaven esverts de valent. Els pells-roges valent-se de les seves tretes els exterminaven.

Cada nit, els pel·s-roges emparats per l'obscuritat atacaven la sentinella i li arrancaven la cabellera.

L'endemà al matí, apareixia la sentinella morta i tots s'escriuïen. Arribà un dia que cap soldat volgué fer de sentinella.

Calgué que el quefe americà tregués tota la seva autoritat per fer-se obeir. L'escollit fou un soldat nomenat Webston que acatà les ordres severes.

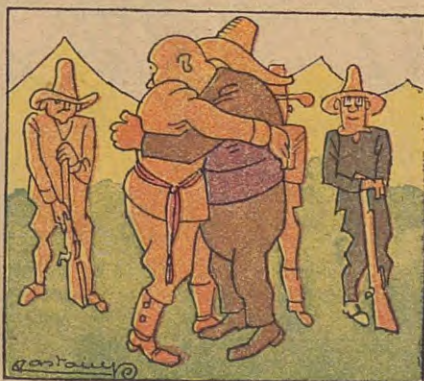
A mitja nit el pobre Webston veié apropiat-se els pells-roges i es posà a tremolar com fulla d'arbre.

El quefe de la tribu se li atansà i d'una revolada li arrencà la cabellera. La mostrà la resta de la tribu i fent un crit salvatge desaparegué.

L'endemà al matí els soldats americans es sorprengueren de trobar Webston amb vida i el cap pelat com una bola de billar.

Quan Webston confessà que portava bissonyé i que això hi havia salvat la vida el quefe l'abraçà i els companys el victorejaren.

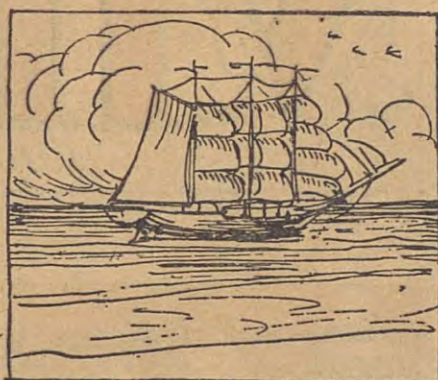
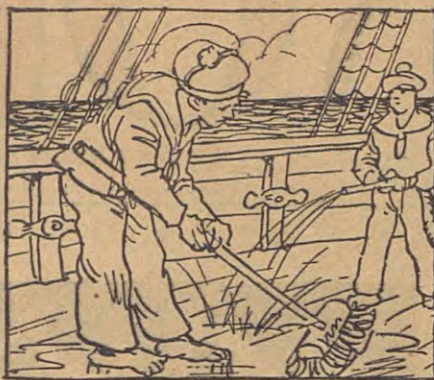

No cal dir que en Webston fou la sentinella insubstituïble, car els companys feien subscripcions per tal que no li manquessin bissonyés.

Un viatge a Orient

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

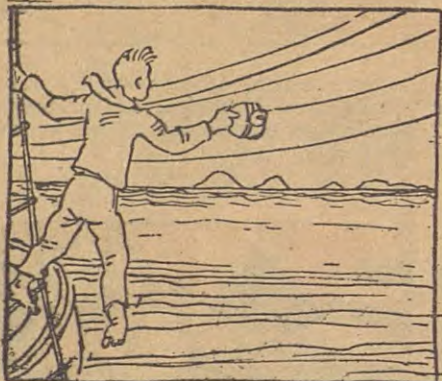

Per fi Rafel va aconseguir que el seu padri el volgués en el seu vaixell, un magnífic veler, que havi recorregut i seguia recorrent el món per tots qu tre costats. En Rafelet era un xicot trempat, intel·lig nt i amb el cap ple d'il·lusio s d'aventura; per això es da·li tant per anar amb el seu padri.

De Barcelona anaren a Alger i or·neren i com que aquest viatge va pro·var·li molt bé i va demostrar bones aptituds per seguir la carrera nàutica, qued· ja admès per un larg viatge que anaven a emprendre: anirien al Japó!.. Tant que l'havia atret el mister·

riós país dels nipons!.. no sabia pas e que li passava de content.

Un bon dia de maig, l'«Emporita·na» es féu a la mar amb les veles des·plegades, i a Rafel li téu l'efecte que al seu cor també li havien deslligat les a es i es sentia fel·ç com mai havia cregut que es pogués ésser. Tra·

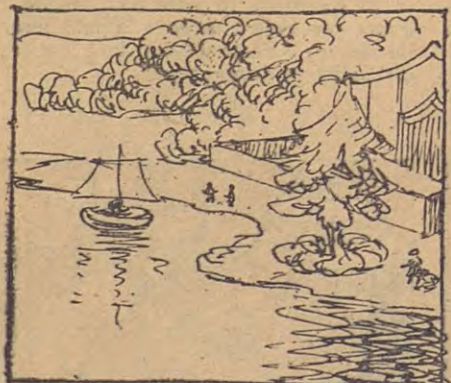

vessaren fel·çment el Mediterrani i passaren el bíblic Mar Roig, (roig de debò, degut a la coloració d'unes algues que s'hi fan) i sense novetat, des·prés de fer algunes esca'es d'avitua·llament arribaren al cap de dos mesos de navegació al Japó... Aquell pont que anava fent·se gran i que anava

marcant la rosada silueta de petits vèrtexs era l'arxipèlag de les Fukai. A mida que s'h· apropaven les siluetes anaven creixent i fent·se opaques. Ten en davant dels ulls les serralades de Nagasaki.

El vaixell empès per un ventet favorable els anava acompanyant per

una mena de canal entre dues fi es de altíssimes muntanyes, de rara simet·ia. Semblaven talment artificial·s, com decoracions de teatre. Tot era verd, però de diversos tons. L'aire els embauma·ba amb dol·ç perfum de flors... i els duia a les oïdes un unànim cant de cigales que provenia de tots cantons.

Quan ja eren més a prop de Nagasaki s'adonà Rafel d'unes rares embar·cacions amb veles trapezoidals, que pas·saven sense pressa.

A Rafel tot això va fer·li l'efecte màgic com si de sobte una d'elles meravelloses estampes japoneses que havia vist a casa el padri, adquirís moviment i vida; tot era bonic com en un país pintat! Passaven tan a prop de

la riba que podia distingir bé la gent que semblaven nines en moviment. De seguit que atracaren foren invadits per un eixam d'homenets i dones grocs que fan, sense planyer·les reverències a tort i a dret. Són venedors de coses inversemblants d'enginy i meticulositat: capsetes amb secrets, ratetes blanques ensenyades, ocells de mil colors, en gàbies delicioses, por·

cellanes, amb un llenguatge impenetr·ble feien l'apologia de llurs articles· sempre somrients.

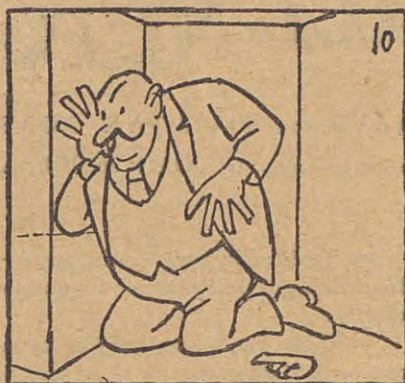
El capità tingué molts treballs per arrancar al seu fillol d'aquell especta·cle i dur·lo a visitar la ciutat. Quan baixaren ja les llums començaven a il·luminar les fantàstiques casetes de paper!.. En Rafel creia que somiava, no se'n sabia avenir.

La caixa misteriosa

Dibuixos d'En CORNET

(Acabament)

per En GUILLEM D'OLORÓ

Mitja nit queia quan el duc de les Mines, cansat d'esperar anava a decidir-se a obrir un respirador a trets de revòlver. Però quan anava a posar en pràctica el seu intent oí una lleu remor a l'altre costat de la paret d'acer que

el tancava. Hi aplicà l'orella i no arda en convèncer-se que es tractava del soroll d'un filabaquí mecànic que perforava el metall.

En efecte, el Cuca Fera i en Pinyol, dos experts en l'art de reventar caixes,

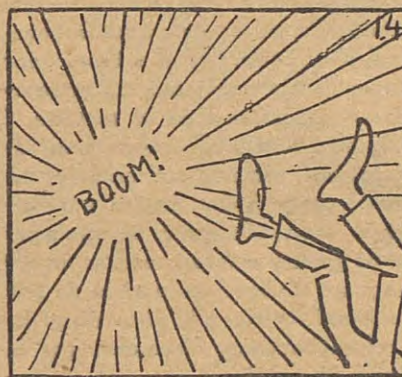

havien entrat al despatx de Mr. Van Heit i estaven a l'obra perforant la gran caixa per buidar-la del seu contingut.

Però no durà gaire estona llur pacífica ocupació, perquè ja tornava el

secretari de Mr. Van Heit en recerca de la seva víctima. Veure'l en Cuca Fera i donar-li un cop de porra caixutada fou tot u. El cinic secretari caigué com un plom i restà profundament silenciós. Els dos lladres prosseguiren la seva tasca.

Foradada ja la paret exterior de la porta hi col·locaren un cartutx de dinamita. No gaire gros perquè el soroll fos ben sord. Encengueren la metge, s'allunyaren un xic i boom! en la caixa s'obrí un esvoranc enorme.

Però llur sorpresa fou gran en veu-

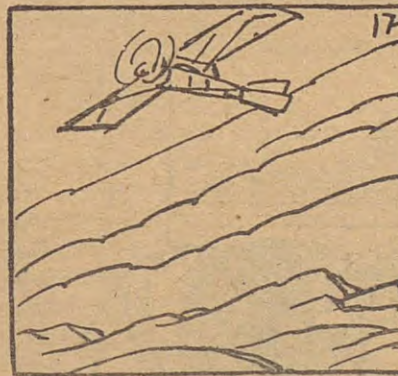
re darrera el fum, enlloc dels feixos de bitllets que esperaven, la forma atètica del duc de les Mines armat amb el seu revòlver, que els feia alçar les mans.

En aquell moment el secretari de Mr. Van Heit es desvetllava del seu

knock-out. El duc el féu posar de costat amb els altres dos lladres i els manà que es lliguessin mútuament. El darrer el lligà ell.

Mentrestant Mr. Van Heit tornava de Filadèlfia en aeroplà perquè havia

vist l'engany i temia algun robatori.

Quan entrà al seu despatx i es trobà amb aquell quadre final de melodrama de poc no es desmaia de sorpresa! No trigaren a arribar els policemen que s'emportaren el terceto a

la presó mentre Mr. Van Heit plorava d'alegria en veure que gràcies al seu secretari havien quedat burlats els lladres i gràcies als lladres havia quedat burlat el secretari.

CONTES ARABICS

DOLÇA-AMIGA I ALÍ-NUR

ADAPTATS PER JOAN GOLS
 IL·LUSTRACIONS DE JOAN JUNCEDA

(Continuació)

que es doblegaven amb el pes de llurs fruites madures i, per l'enramada, els ocells xiuxieujaven harmonioses cançons aèries. El rossinyol modulava cadenciosament; la tórtora murmurejava el seu amorós plany; la merla xiulava la seva tonada burlesca i el colom de collaret responia com embriagat per les begudes de l'encís... Allí cada arbre fruïter hi era representat per les seves dues millors espècies; l'albercoquer d'ametlla dolça i el de l'ametlla amarganta; els presseguers de Korassan; les pruneres de fruites roges com els llavis de les adolescents; les pomeres de fruites rosades com les galtones dels infants; les figueres de figues blanques, de figues roges i de figues negres. Quant a les flors d'aquells jardins, eren com les perles i el coral; les roses eren belles com les façs de les enamorades; les violetes eren fosques com la flama del sofre cremant; allí hi havia les blanques flors del mirtil, les morades i oloroses dels espigols i els romanins i les de les anèmones de variades colors; i totes llurs corol·les lluien les diademes brillants que els havia guarnit, amb la rosada, l'alba. Les camamilles somreïen, mostrant llurs blanques dents, alnarcís; i el narcís esguardava les roses amb sos ulls profunds i negres per sota dels tarongers guarnits de boles d'or. Tota la terra, en fi, era encatifada pel verdíssim herbei florit, perquè la prima-

vera regnava i dominava els vergers; perquè els rius fecunds s'emplenaven; i les fonts cantaven i l'ocell parlava i s'escoltava; perquè la brisa murmurejava com una flauta, el zèfir li responia amb dolçor i l'aire ressonava amb tota la joia!..

Es així que, Alí-Nur i Dolça-Amiga, feren llur entrada triomfal al Jardí de les Delícies.

Aleshores, txeik Ibrahim qui no volia fer les coses a mitges, els invità a penetrar al Palau de les Meravelles i els obrí la porta de bat a bat. Alí-Nur i Dolça-Amiga es deturaren, enluernats, a la porta; tant era l'esplendor d'aquella sala mai vista i tan extraordinari el parament de la mateixa. I després d'estar llarga estona com esmaperduts, contemplant tanta riquesa i tanta sumptuositat, anaren a recolzar-se a un dels grans finestrals per tal de guaitar enfora i reposar un xic l'esguard afadigat per la visió de tals encisos. I Alí-Nur a la vista d'aquells jardins il·luminats, aleshores, per la claror blanca de la lluna plena, remembrà les dolors passades i digué a sa muller:

— Oh, Dolça-Amiga! Com me són grats aquests llocs i quin bàlsam més amorós pel meu cor! La zerós és aquesta dolça pau que ací hom respira!..

Mentrestant txeik Ibrahim havia agençat una tauleta amb menjars de totes menes.

— Veniu, fills meus — els digué — i feu-mela gràcia d'acceptar d'aquestes viandes.

I els dos joves esposos s'assegueren en vellutats coixins al voltant de la tauleta amb txeik Ibrahim al mig.

I heus ací que al cap de poca estona tingueren set i Alí-Nur digué al seu benefactor:

— Per a quan guardes els vins, bon avi Ibrahim?

— Al.lah em guardi de tocar-los! — feu aquest tancant els ulls i allargant la mà com volent allunyar una temptació. — El nostre sant profeta, (que sobre ell siguin la benedicció i la pau d'Al.lah), ens prohibeix no sols beure'n sinó fins portar-ne als altres i tot!

— Oh, això raí! — feu Alí-Nur fàccios; — Em deixes les claus del celler i ja em cuidaré jo mateix de portar-lo!

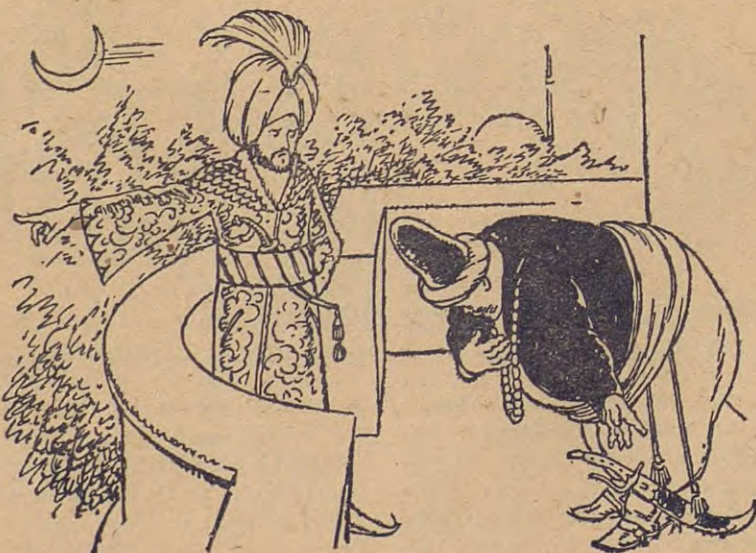
Txeik Ibrahim somrient digué:

— Ah, fills meus! Al.lah em guardi de donar-vos la clau, que és aquesta que porto ací; i menys encara d'acompanyar-vos al celler; al qual s'entra per aquella porta d'aquí, al recó!

Dolça-Amiga i Alí-Nur esclafiren amb una riallada i aquest li arrabassà la clau i fugí corrent cap a la porta que els havia signat el bon txeik Ibrahim.

Alí-Nur entrà al celler i tot el que véu el deixà estupefacte: Per les parets, sobre prestatgeries de cedre olorós, estaven ben arrengrats un sens fi de vasos i copes d'or massís, argent massís i cristall tallat; tots ells incrustats de pedres precioses de totes les colors imaginables; i, en un departament obac, cap al fons, les botes guardadores dels vins més rancis de la terra, moltes de les quals portaven marcades les dates de l'elaboració llur que remuntaven als temps de Soleiman ben Daud. (1)

Alí-Nur es decidí i escollí uns d'aquells vasos meravellosos. Emplenà unes àmfores d'or amb els vins que li semblaren mi lors, tornà al saló i tots, marit i muller i txeik Ibrahim, començaren a beure i a alegrar-se; i llurs galtes s'acoloriren i llurs esguards de-

(1) Salomó, fill de David.

vingueren brillants com els de les daines.

Llavors Dolça-Amiga demanà a txeik Ibrahim:

— Permeteu-me d'encendre un llum del salamó! No trobeu que estem massa a les fosques?

— Apa! Ja el pots encendre! — respongué el bon vell mig embriac. — Però no n'encenguis pas més d'un!

I ella anà i encengué tots els vuitanta llums que hi havia al salamó del mig de la sala.

Aleshores Ali-Nur demanà a txeik Ibrahim:

— Deixeu-me encendre un dels fanals de les finestres! ¿No trobeu que estem massa a les fosques?

— Apa! Ja el pots encendre! — feu el bon vell; — Però no n'encenguis pas més d'un!

I Ali-Nur s'alçà i encengué tots els vuitanta fanals que penjaven al davant de les finestres del saló.

Txeik Ibrahim, mentrestant, havia devingut completament embriac i, sense saber ben bé el que es feia, amb la calor que li donaven els vins que havia begut, s'aixecà i obrí les vuitanta finestres del Palau de les Meravelles.

Però el destí que està sempre a la mà d'Allah, l'Omniscient, l'Oïdor de tot, el Creador de les causes i dels efectes, volgué que el Califa Harun Al-Raxid, en aquell instant, eixís al mirador que donava al damunt del Tigris, per tal de prendre una estona la frescor de la nit a la llum de la lluna i, es clar, en girar-se en vers el cantó del Jardí de les Delícies, véu les lluminàries del Palau de les Meravelles amb els reflexes tremolosos de mil colors al damunt del mirall de les aigües manses.

— Giafar Al-Barmaki! — cridà el Califa indignat. — Tu ets el meu Visir de confiança i toleres que hom es burli de mi amb aquest inaudit descar?... I li signà el Palau il·luminat. No cal dir que ningú no hauria mai gosat a il·luminar-lo sinó amb motiu de la visita del Califa.

El Visir Giafar, que era una bona persona, pensà tot seguit que allò devia ésser alguna imprudència del vell Ibrahim i, amb el fi de dissimular, decidí empescar-se una excusa:

— Senyor! — feu el Visir Giafar. — Havia oblidat de dirvos-ho! La setmana passada txeik Ibrahim, el bon guardià del Jardí de les Delícies, em demanà que intercedís a prop vostre per tal que li concedíssi de celebrar la festa de la circumcisó del seu fill a la sala del Palau de les Meravelles. Jo li responguí que ja podia preparar-ho tot puix que ja m'encarregava jo de demanar vos l'autorització desitjada.

I jo, oh Emir dels Creients! francament us dic que havia oblidat aquest afer per complet!

— Oh, Giafar! — respongué el Califa. — Així tu ets mereixedor de dos càstigs: L'un per haver oblidat de notificar-me l'afer; l'altre per no haver concedit allò que demanava aquest pobre txeik Ibrahim, el qual, és fàcil de comprendre, et demanà aquesta mercè per tal que l'ajudéssis amb alguns diners a sufragar les despeses de la festa. Així, per un cantó, no li has donat res; i per l'altre no m'has previngut per tal que pogués donar-li, jo mateix, quelcom!

— Oh, Emir dels Creient! Me n'havia oblidat!

— Bé. Per aquesta vegada t'ho perdono! Però cal que rectifiquem el que hem fet de mal fet, anant a acabar de passar el que resta de la nit en companyia del bon txeik, Ibrahim, l'home consciencios, l'home de bé que no deixa mai els pobres sense socors i que ér sempre compassiu amb els necessitats; el qual, a hores d'ara, es troba en el compromís d'haver d'obsequiar els seus bons amics que l'acompanyen en acte tan solemne, i qui sap si no té amb què fer-ho. Anem a ajudar-lo i així potser algun d'aquells pobres farà algun vot per nosaltres, que ens serà beneficiós en aquest món i en l'altre!

El Visir quedà perplexe amb la decisió del Califa: però no li quedà altre remei més que avenir-se amb la decisió del seu sobirà. Cridaren el portaglavi Masrur; es disfressaren tots tres de marxants estrangers; eixiren per una porta del servei i s'adreçaren en vers el Palau de les Meravelles. Atravessaren una pila de carrers i carretons, eixiren al defora de la ciutat i ben tost arribaren al Jardí de les Delícies.

— Oh Giafar! — féu el Califa. — Abans d'entrar al Palau de les Meravelles, vull observar-los d'amagat. Em farà il·lusió de veure l'unció amb què assisteixen tots els convidats a la cerimònia...

I en dir això mirà pel voltant i remarcà un noguer de branques molt altes i digué:

— Mira, Giafar; des de dalt d'aquest noguer, les branques del qual arriben quasi fins a les finestres, podré veure-ho tot ben bé: Ajuda'm doncs!

I el Califa camençà a enfilarse sota amunt i branques amunt fins arribar a una branca que venia tot just al davant d'una de les finestres. Tan tost hi arribà veié un adolescent i una atlota bel's com dues llunes; (que la glòria sigui rendida a Aquell que les ha creades) I véu el txeik Ibrahim, guardià dels

(Continuarà)

Precaucions

I
L'explorador Boi Javà
una selva vol creuà
i vol prendre precaucions
puix per aquelles regions
caníbals hi creu trobà.

II
En efecte, al mig del bosc
li surten, llençant forts crits
homes lletjos i pet ts
amb la pell de color fosc
i els queixals ben amanits.

III
P ô el valent exploradô
que es més serè que un sereno
ha tingut la precaució
d'escriure's al pit «Veneno»
i tots fugen plens de pô.

IV
El gran caçador de feres
en Pau Patam, ses caceres
vol fer en aquell país
i pren precaucions severes
per sortir d'un compromís.

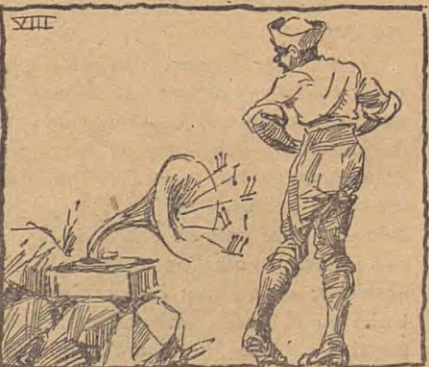
V
Els caníbals l'han voltat
com l'exploradô esmentat.
La mort la té ben a prop
puix que el blanc escabetxat.
és per ells bo com l'arrop.

VI
Un almanac li serveix
per fugir d'un fat tan agre.
— Minyons, és dia de peix
i si mengeu el meu greix
no podreu pas fer de magrel

VII
El senyor Enric de Poc
vol també veure aquell lloc
en viatge de turista
i no tem fê una fi trista
rostit al damunt del foc.

VIII
Mentre al mig del bosc s'està
el gramofó fa tocà
amb els xarlestons de moda
mentre que la tribu roda
entorn seu i el vol caçà.

IX
Però en veure el gramolô
diu el quefe: — Missenyô
de morir li ha anat ben just
més no ens el menjarem, no,
ja veiem que té mal gust!

LA PÍNDOLA

La història que anem a referir, no és, com el títol podria fer suposar, el relat d'un assassinat per medi de l'estrícnina ni tampoc es refereix a l'art de donar una mala notícia, vulgarment anomenada píndola. No, es refereix senzillament a la píndola curativa, a aquella bo'eta misteriosa que, confeccionada *secundum artem* per les destres mans de la oteca i coberta amb polvos de reialès i o sucre fi, va a parar a l'estómac del malalt i gràcies a la seva co'strucció e'fèrica, rod'ola per les interoritats del cos fins que arriba a l'orgue que està destinada a guarir, ja sia el fetge, la me'sa, el ro'nyó o el cor, amb infal·lible exactitud.

I anem ja al gra de la història que no és al re que un d'enorme, quasi un furonc'e, que sortí al clatell d'en Jeroni Pagès, de Vila'stica de Dalt de Tot.

Com que li donava molta molèsia, anà a veure el metge i aquest, que e' a aficionat a la terapèutica antiquada, després de fer-li posar un pegat de diaquiló per treure el mal enfora, li digué:

— No n'hi ha prou amb curar-vos el gra. Es menester treure també la causa, que és la sang brua. Ara us vaig a recepar unes píndoles per a

ronyó, que us netejaran tots els malhumors.

Escriví quelcom en un paper i li el donà dient:

— Preneu-ne una cada quatre hores.

Se n'anà en Jeroni, però al cap de poca estona arribà a cà'l metge la seva dona tota amoïnada.

— enyor metge, en Jeroni diu que li digui que com ha de comptar les quatre hores, que no té rellotge.

— Ni rellotge de sol no teniu a la masia?

— No senyor.

— Doncs m'reu, cada vegada que cantí el gal, que en prengui una.

— Així bueno.

A l'endema tornà la dona d'en Jeroni a casa el doctor, feta una fúria.

— Vaja quines píndoles sap fer, vostè! Ja és mort!

— I ara! en Jeroni?

— Com en Jeroni? Si les vam donar al gall!

— Però per què?

— No em va dir vostè que cada vegada que cantés en prenguéssiu una? Doncs a la segona es va morir, pobra bèstia!

— Ja en sou de taujans, ja! Es en Jeroni, dona, que les havia de prendre. Ja veureu, digueu-i que en prengui una, tres vegades cada dia.

L'endemà, altra vegada la dona arribà a cà'l metge, tota transtornada.

— Senyor doctor, c'it, vingui, que el meu home s'està ofegant!

— I ara! Ja vinc de seguida.

Pujà en el seu xarret amb la dona d'en Jeroni i a tot trotar arribaren aviat a la masia.

Alà va veure en Jeroni Pagès amb la boca oberta i fent esgarips inarticulats.

S'hi apropà, li mirà a la gorja i veié que li'n sortia l'extrem d'un cordillet. Amb les pinces l'esirà i el pacient es sentí alliberat d'aquella molestia i pogué respirar i parlar lliurement.

— Però home de Déu, qui us feia ficar cordills a la gola! No veieu que podíeu prendre mal de debò!

— La culpa és de vostè, amb les seves receptes e'strafà'ries!

— Jo pobre de mi! Què us empato'lleu!

— Sí, senyor! primer ens fa donar les píndoles al gall i el mata i després em diu que prengui una píndola tres vegades al dia...

— Ja has trobat la manera de què no se't vegin els tatuatges?
— Sí, no rentar-me.

(De Péle-Méle)

— I què?

— I com vol que la prengui una píndola tres vegades sinó és lligant-la amb un cordill perquè no es quedi a dins a la primera! Però al segon cop que ho feia el cordill se m'ha escapat i no l'he pogut estirar!

El pobre Jeroni havia cregut que havia de prendre tres vegades... la mateixa píndola...

D'ençà de llavors, el metge de Vila'fàstic de Dalt de Tot s'ha fet homeopata.

FAULES D'ISOP

El lleó i la guineu

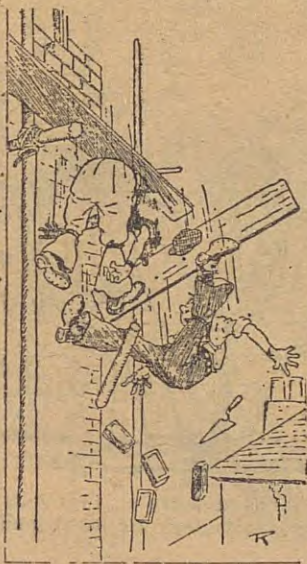
Un lleó revellit que no podia percaçar son menjar per si mateix, rumiant trobà una solució: Es refugià en certa cova i ajagut feia veure que maltejava. Passant es animals i tafanejant ell els arreplegava i se'ls menjava.

Quan ja havia menjat moltes bèsties, la guineu, coneixent la seva treta, s'hi apropà i restant fora de la cova li preguntà: com estava?

El li respongué: Mal'ament, i li preguntà per què no entrava. La guineu li respongué: Perquè veig les petjades de molts entrants i de pocs sortints.

Moralitat: La fauna mostra que els homes prudents, preveient els perills per experiència, els defugen.

El jazz-band diuen que és bon remei contra la sordera. Més aviat creiem que la sordera és bon remei contra el jazz-band.

— Sort que l'encarregat no ens veu, si no, creuria que anem a fer un trago.

De Tit-Bits

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 646 — Joan Queralt

N.º 647 — Josep Inglés

N.º 648 — Vicens Rovira

N.º 649 — Rosa Calmè

AVENTURS DEL CAPITA PAU SABATA

D'aquest home ple de glòria
aquí s'acaba la història

Una comissió d'Ocata
cerca a Masnou en Sabata.

Vol honrar l'Ajuntament
del poble el fill eminent.

Li fan una recepció
amb discursos d'ocasió.

Com que té molta pesseta
s'ha comprat una torreta.

Fins te negre, lloro i mico
com si fos de Puerto Rico.

Al casino entre els més vells
conta els seus marins tropells

Veu prop la fi dels mortals
i deixa al poble e's cabals.

Al sepel·li, (oh ortografia)
amb hatxa escolans hi havia.

Fins li fan un monument.
Requiescat in pace. Amen.